

انتخاب امیدوارانه مردم برای آواربرداری و بازسازی

۲۸ خرداد ۱۴۰۰
سایه سنگین کرونا،
بی‌کفایتی دولت
مستقر و گلایه‌های
بحق مردم

● محیا محمدنژاد
روزنامه نگار

وی منتشر شد. علی لاریجانی اما متفاوت‌تر از جهانبگیری ظاهر شد. او هرچند تا چندین ماه با شورای نگهبان جنگید تا اقتدار دوازده ساله‌اش بر ریاست مجلس را که بواسطه رد صلاحیت مخدوش شده بود، بازیابی کند اما در ایام انتخابات با انتشار بیانیه‌ای گفت که برای رفع مشکلات عزمی راسخ داشته اما حال که روند انتخابات اینگونه رقم زده شد، راضی به رضای الهی است. چندین ماه بعد نامه‌ای از سوی رسانه‌های بیگانه منتشر شد که نشان می‌داد حمایت لاریجانی از افراد رد صلاحیت شده، مواضع وی در فتنه سال ۸۸، اقامت منسوبین درجه یک در انگلیس و عدم رعایت اصل ساده زیستی از جمله دلایل عدم احراز صلاحیت وی بوده است؛ اگرچه در همان روز انتشار این نامه، لاریجانی نیز نامه ۲۰ صفحه‌ای که مشخصاً از پیش آماده انتشار بود را خطاب به دبیر شورای نگهبان در دفاع از خود منتشر کرد اما این اقدامات لاریجانی باز هم در افکار عمومی خریداری نداشت. در همان ایام یک چهره اصلاح طلب در یادداشتی در روزنامه اعتماد نوشت: «لاریجانی در وضعیتی بود که اگر می‌آمد و با فاصله زیاد می‌بخت طبعاً یک هزینه

در میان
چهره‌های
شاخصی که برای
انتخابات این
دوره ثبت نام
کرده بودند، علی
لاریجانی، اسحاق
جهانبگیری
و محمود
احمدی‌نژاد
در کنار برخی
چهره‌های کمتر
مطرح، از جمله
داوطلبانی بودند
که از سوی
شورای نگهبان
رد صلاحیت
شدند

صلاحیت شده‌ها بود. اما در عالم واقع مناسبات دیگری در حال رخ دادن بود. ابراهیم رئیسی رئیس وقت دستگاه قضا که پیش از این در سال ۹۶ به رقابت با دولت مستقر پرداخته بود و عملکرد موفق در این قوه برجای گذاشته بود، از منظر خیلی‌ها شانس اول این انتخابات بود؛ اگرچه خود او نیز چنین فضایی را نپسندید و همان وقت در صفحه توئیتر خود از تلاش‌هایش برای تأیید شمار بیشتری از نامزدها خبر داد و نوشت: «از زمانی که نتایج بررسی صلاحیت‌ها را شنیدم، در حال رایزنی هستم تا یک صحنه مشارکتی و رقابتی در انتخابات شکل بگیرد. این وضعیت در جبهه رد صلاحیت شده‌ها به طرز متفاوتی بین افراد ظاهر شد. اسحاق جهانبگیری معاون اول رئیس دولت‌های یازدهم و دوازدهم که خود را فرماندهی اقتصادی می‌نامید، در بیانیه‌ای خود را نماینده جبهه اصلاحات خواند و نوشت: «من به قصد گشایش در زندگی مردم، توسعه ایران و آغاز مرحله نوینی از اصلاحات وارد عرصه انتخابات شدم.» مسأله‌ای که همان زمان با واکنش‌های بسیاری از فعالان رسانه‌ای در فضای مجازی روبه‌رو شد و حتی بخشی از واکنش‌ها درون جریان اصلاحات نیز در رد ادعای

سید ابراهیم رئیسی، سید امیرحسین قاضی‌زاده هاشمی، عبدالناصر همتی، محسن مهرعلیزاده، علیرضا زاکانی و سعید جلیلی از میان ۵۹۲ داوطلب، به‌عنوان کاندیدای نهایی انتخابات ریاست جمهوری سیزدهم معرفی شدند. در میان چهره‌های شاخصی که برای انتخابات این دوره ثبت نام کرده بودند، علی لاریجانی (رئیس سابق مجلس شورای اسلامی)، اسحاق جهانبگیری (معاون اول حسن روحانی در دولت‌های اول و دوم) و محمود احمدی‌نژاد (رئیس دولت‌های نهم و دهم) در کنار برخی چهره‌های کمتر مطرح، از جمله داوطلبانی بودند که از سوی شورای نگهبان رد صلاحیت شدند تا از همان ابتدا، اخبار انتخابات ۱۴۰۰ داغ شود. اما این چالش آنگونه نبود که همگان فکر می‌کردند. چرا که افکار عمومی به رد صلاحیت افراد مطرح مذکور واکنشی نشان ندادند و تنها بخشی از رسانه‌های زنجیره‌ای حامی دولت روحانی که پس از هشت سال وعده و وعید دیگر حرف جدیدی برای مردم نداشتند، سعی کردند با فضا سازی خودی نشان بدهند که البته توفیق نیز نیافتند. «بدرود اصلاحات»، «غافلگیری بزرگ» و... تیترو روزنامه‌های این جریان در فردای اعلام اسامی احراز

انتخابات ۲۸ خرداد ۱۴۰۰، سیزدهمین انتخابات ریاست جمهوری پس از پیروزی انقلاب اسلامی در ایران بود. انتخاباتی که میزان مشارکت در آن حتی پیش از مشخص شدن کاندیداهایش، بواسطه عدم تحقق وعده‌های دولت در هشت سال گذشته بویژه از لحاظ سیاسی و اقتصادی تقریباً قابل پیش‌بینی بود. اگرچه شیوع ویروس کرونا که تعداد کشته شدگان در آن ایام به روزی ۷۰۰ نفر هم می‌رسید، عامل مؤثر دیگری بود تا بخش قابل توجهی از مردم رغبتی برای شرکت در انتخابات نداشته باشند. در روزهای منتهی به ۲۸ خردادماه همچون خیلی از ادوار گذشته، اتفاقات دیگری هم رقم خورد که بر مشکلات حول محور انتخابات ۱۴۰۰ افزود. از میان کاندیداهایی که ثبت نام کرده بودند، چند چهره سرشناس که بانیان وضع موجود خوانده می‌شدند نیز از سوی شورای نگهبان به دلایلی که قابل حدس بود، احراز صلاحیت نشدند و در نهایت ۷ کاندیدا وارد کارزار انتخاباتی شدند.

رد صلاحیت چند چهره شاخص، اولین خبر جدی در انتخابات
در چهارم خردادماه، محسن رضایی،